

Република Србија

УПРАВНИ СУД

Одељење у Нишу

II-4 У.5106/11

Дана: 15.03.2012. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судијским помоћником Бисерком Савић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., Улица ... број ..., ради поништаја решења тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, Београд, број 795-112-01-00291/2011-01 од 23.03.2011. године, у правној ствари нераспоређености, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.03.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, Београд, број 795-112-01-00291/2011-01 од 23.03.2011. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, Београд, број 795-112-01-00291/2011-01 од 23.03.2011. године, одбијена је као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења начелника Пчињског управног округа, број 924-112-22/2011-01 од 25.01.2011. године, којим је, ставом 1. диспозитива утврђено да тужиља, државни службеник на радном месту за канцеларијске послове које је разврстано у звање референт, остаје

нераспоређена у Стручној служби Пчињског управног округа, почев од 25.01.2011. године, због смањења броја извршилаца на радном месту за канцеларијске послове. Ставом 2. диспозитива првостепеног решења утврђује се да, док је нераспоређена, тужиља има право на накнаду плате која износи 65% основне плате за месец који претходи месецу у коме је донесено првостепено решење да је нераспоређена, ставом 3. диспозитива, да тужиљи престаје радни однос ако у року од два месеца не буде премештена у други државни орган, о чему ће се донети посебно решење, а ставом 4. диспозитива, да жалба на ово решење не одлаже његово извршење.

Тужиља тужбом оспорава законитост решења туженог органа, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. Наводи да је првостепени орган током поступка прилагођавао општи акт о радним местима, тиме што је тек 16.06.2010. године донео нови акт о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места, број 924-110-82/2010-01, на који је Влада РС дала сагласност тек 07.10.2010. године, а којим је смањен број извршилаца за радно место канцеларијских послова. Указује да тужени орган погрешно утврђује да су правилно примењени критеријуми по којима је радник Б.Б. боље оцењена од ње, због чега је одлучено који ће службеник остати нераспоређен, при чему су употребљени критеријуми који не стоје, а који су везани за њену породичну и материјалну ситуацију. Сматра да су разлози туженог органа, дати у образложењу оспореног решења, нејасни и противречни стању у списима предмета, при чему истиче да тужени није навео који су то критеријуми примењени који су довели да она остане нераспоређена, а не радница која је остала. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи као незаконито.

У одговору на тужбу, тужени истиче да у свему остаје при разлозима из образложења оспореног решења и предлаже да суд одбије тужбу као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Сл.гласник РС“ број 111/09), Управни

суд је нашао:

Тужба је основана.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је нашао да је првостепено решење којим је утврђено да је тужила нераспоређена, правилно и на закону засновано, па је њену жалбу одбио као неосновану, на основу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, при чему у образложењу своје одлуке даје контрадикторне разлоге цитирајући одредбе Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ број 79/05...104/09) којима је прописан поступак у случају смањења броја извршилаца. Наиме, у образложењу оспореног решења, тужени орган наводи да је првостепеним решењем правилно и у складу са законом, на радно место службеника за канцеларијске послове распорђена Б.Б., јер је у односу на тужилу имала предност код распоређивања с обзиром да послове тог радног места обавља од 2003. године, што је у складу са чланом 134. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ број 79/2005....104/09). Погрешно тужени орган тумачи наведену законску одредбу, па је примењује као критеријум за утврђивање нераспоређености државног службеника, којим се доводи у предност службеник који је дуже радио на неком извршилачком радном месту. Наведеном одредбом члана 134. став 1. Закона о државним службеницима, прописано је да се у случају доношења новог Правилника, сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководиоца води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања.

Одредбом члана 11. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ број 79/05....104/09), прописано је да државни службеници у органима државне управе који након ступања на снагу акта о систематизацији радних места из члана 9. тог закона постану нераспоређени, оставарују права у складу са прописима којима се уређују права државних службеника, а ставом 6. истог члана прописано је да се у поступку утврђивања статуса нераспоређеног државног службеника, у обзир узимају резултати рада и имовно стање, у складу са применом општих прописа о раду и на начин и у обиму који су утврђени тим прописима.

Како је Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији

радних места у Пчињском управном округу број 924-110-82/2010-01 од 16.06.2010. године смањен број државних службеника у Стручној служби Пчињског управног округа, односно број извршилаца на радном месту за канцеларијске послове, то је тужени орган када је одлучивао о статусу тужиље, морао применити одредбу члана 134. став 2. Закона о државним службеницима, којом је прописано да ако новим Правилником нека радна места буду укинута или број државних службеника буде смањен, на прекобројне државне службенике примењују се одредбе овог закона које важе за случај измене Правилника (члан 133. овог закона).

Одредбом члана 133. став 1. Закона о државним службеницима, прописано је да ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају се на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године. Ставом 2. истог члана прописано је да ако одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји, постаје нераспоређен.

Сходно наведеним прописима, тужени је морао утврдити да ли постоји неко друго радно место које одговара стручној спреми тужиље, или упражњено ниже радно место као и да ли су остали државни службеници оцењени бољим оценама у односу на њу, према одредби члана 133. став 1. и 2. и члана 134. став 2. Закона о државним службеницима. Насупрот томе, тужени у образложењу оспореног решења наводи да руководилац првостепеног органа приликом распоређивања по новом правилнику, по слободној оцени врши избор између оних државних службеника који су у органу којим руководи (по претходно важећем правилнику) били распоређени да обављају одређену врсту послова, у одређеној области и који су радили на радном месту које је било разврстано у исто звање као радно место на које се распоређују. Управни суд налази да у конкретној управној ствари првостепени орган нема дискреционо право да одлучује о томе који ће државни службеник, у случају смањења извршилачких радних места, остати нераспоређен, јер су за то, цитираним прописима,

прописани јасни критеријуми. Давањем оваквог разлога за своју одлуку, тужени орган је начинио повреду правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97...31/01), којим је прописано да свако решење мора, између осталог, да садржи утврђено чињенично стање и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Са изнетих разлога, суд је тужбу уважио и поништио оспорено решење одлучујући као у диспозитиву, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Сл.гласник РС“ број 111/09), а у поновном поступку тужени је везан примедбама суда, у смислу члана 69. став 2. истог Закона.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је, због наведене повреде правила поступка нашао да је оспорени акт незаконит, а што је могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 15.03.2012. године, II-4 У.5106/11

Записничар

Бисерка Савић, с.р.

Председник већа-судија

Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДЈ